

KDYBY

LIDI

 Alferia

Kamila Bolfová
Jan Kršňák

BYLI

STROMY

KDYBY LIDI BYLI STROMY

Kamila Bolfová
Jan Kršňák

KATALOGIZACE V KNIZE - NÁRODNÍ KNIHOVNA ČR

Bolfová, Kamila

Kdyby lidi byli stromy / Kamila Bolfová, Jan Kršňák. -- První vydání. -- Praha : Alferia, 2020. -- 70 stran
Vydal Nakladatelský dům Grada pod značkou Alferia

ISBN 978-80-271-1041-4 (vázáno)

* 796.11 * 37.01:159.923.35 * 159.9.016.1 * 159.923.2 * 316.346.32-053.4 * 316.346.32-053.5 * (035) * (0:82-32)

- dětské hry
- zážitková pedagogika
- mysl a tělo
- sebepoznání
- děti předškolního věku
- děti školního věku
- příručky
- příběhy

373.2/.3 - Předškolní a primární výchova a vzdělávání [22]

ISBN 978-80-271-1533-4 (ePub)

ISBN 978-80-271-1532-7 (pdf)

ISBN 978-80-271-1041-4 (print)

Text © Kamila Bolfová, 2020

Text © Jan Kršňák, 2020

Ilustrace © Olga Yakubovskaya, 2020

© Grada Publishing, a.s., 2020

Obsah

Kdyby lidi byli stromy	9
Kdyby lidi byli ptáci	16
Kdyby lidi byli houby	25
Kdyby lidi byli srdce	33
Kdyby lidi byli Srdce Přírody	42
Kdyby lidi byli radost	50
Kdyby stromy byli lidi	59
Jak si s knihou o stromech, ptácích, houbách a lidech hrát	67

*Upřímné poděkování za důvěru
ve vznikající knihu patří
Lukášovi Vlčkovi z Krajského
centra vzdělávání a Jazykové školy
v Plzni a Janě Slezákové za možnost
otestovat hry i slova knihy s dětmi
ze Základní školy Inspíria
v Záluží u Plzně*

Bez těla bychom nevěděli, kdo jsme. Ani kde jsme. V těle pobíháme po světě, v těle můžeme vnímat a cítit všechnu jeho životodárnou krásu. V sobě a kolem nás. Můžeme se jí dotýkat, můžeme díky ní tančit, můžeme se jí nadechnout. Můžeme ji potkat a vtáhnout do sebe a potom ji s každým výdechem, mrknutím či pohybem ruky zase poslat dál po krajině. Když přijdeme domů, naše tělo se uvolní a zaraduje. Naše tělo se ale také uvolní a zaraduje, jakmile vyjdeme ven, třeba do lesa. Uvolněné a radující se tělo chápe, že nejen ono samo, ale i celá Země je naším domovem. Stejně jako je domovem pro všechny stromy, ptáky a houby. Máme tělo, které je drobným kouskem krajiny, v níž žijeme. Jsme Zemí. Tvoříme ji svými doteky, pocity, myšlenkami, pohyby očí, kroky i skoky. Žijeme na ní a ona žije pod námi, nad námi, kolem nás i v nás.

*„Jsme zpomalené zvukové a světelné vlny,
chodíci chomáče frekvencí sladěných s vesmírem.
Jsme duše oděné do posvátných biochemických hábitů
a naše těla jsou nástroje, prostřednictvím kterých
naše duše hrají svoji hudbu.“*

Albert Einstein

Kdyby lidi byli stromy

Jaké by to asi bylo, kdyby lidi byli stromy?

Stáli by pevně na jednom místě. Byli by malí nebo velcí. Štíhlí nebo tlustí. Pevní nebo slabí. Byli by ohební, rozvětvení, rovní či křiví. Byli by zkrátka různí. Počkat! Takoví přeci lidé jsou! Lidé, stejně jako stromy, jsou různí. Každý člověk je jiný.

Ale lidé, na rozdíl od stromů, často řeší, jací jsou. Jestli jsou dost štíhlí nebo jestli nejsou moc tlustí. Jak to, že jsou tak vysocí, anebo naopak malí, proč jsou vlasatí, anebo naopak holohlaví? Nebo proč se někdo směje nahlas a jiný jen potichu, uvnitř? Slyšeli jste někdy, že by se dub trápil, že je moc silný? Nebo že by bříza řešila, že je tenká a bílá?

„Proč já, borovice, mám jehlice tak dlouhé a ostré?“

„Proč já, lípa, mám jiné květy než jabloň?“

Stromy si tohle nikdy neříkají. Příroda moudře zařídila, že všichni tvorové jsou v pořádku právě takoví, jací jsou. Právě tak je jim dobře. Radují se, že jsou sami sebou a mají se rádi. I když jsou různí.

I Terezce se líbí, že mezi stromy je ohromná rozmanitost. Každý den se prochází březovým hájkem, který žije hned u nich za domem.

V březovém hájku mezi břízami bydlí její kamarádka líska. Často si spolu povídají, zatímco Terezka sbírá lískové oříšky, rozbíjí je a cpe si je do pusy. Líska si nikdy Terezce nestěžovala, že žije obklopena samými břízami a vůbec nikde po těle nemá kmen bílý jako ony.

Jó, kdyby lidi byli stromy, byli by klidně a spokojeně tím, kým jsou. Třeba lískou žijící mezi břízami. Anebo švestkou obsypanou švestkami.

Co myslíte, děti, žila někdy někde švestka, co plodila jablka? Anebo lípa, která se rozhodla, že na ní dozrají bukvice? Kdybyste byly třeba švestkou, dávaly byste světu švestky. Některé by možná byly nedokonalé, červivé a kyselé, ale to by vůbec nevadilo, protože jiné by určitě byly krásné, šťavnaté a sladké. A kdo by chtěl být jabloní a plodit jablka? A kdo by byl radši ořešákem a házel pod sebe na zem vlašské ořechy? Každý dává světu své plody, a tak je Příroda pestrobarevná a zajímavá. Kdyby všichni byli stejní, byla by na světě nuda a zmizela by z něj krása.

Proto je prima, že někdo má dlouhé prsty a naučí se díky tomu parádně hrát na klavír a někdo jiný má prsty kratší, ale zase krásně maluje. A další má rychlé nohy a dobře běhá a někdo další umí obratně vyšplhat na strom, anebo dokáže vylézt na ten nejvyšší kopec. A někdo jiný vymyslí úžasný vynález a někdo nevymyslí úžasný vynález, ale zase se rád stará o koně nebo o psy. Někdo zná spoustu vtipů a někdo, jako já, si nepamatuje ani jeden.

Jó, kdyby lidi byli stromy, bylo by jim v jejich tělech hezky, stejně jako je stromům krásně v jejich kmenech s korunou nahoře a kořeny dole.

Každý je jiný. Terezka, například, je ze třídy třetí nejvyšší, pátá nejtenčí, má druhé nejtmavší vlasy, stejně jako tři další spolužáci ještě

